

I

Voldria acaparar-ho tot. Braços oberts,
estirar-me a terra i sentir el món
que m'oprimís, que ferís el meu pit
amb ramat impossible de bardisses i claus.

I la meva bruta sang, brollada
del cos que m'empresona, m'alliberés de la imatge
i del record.

Rius de sang espessa, salada,
tenyirien el fresc mar de les gavines
que fugirien cap a horitzons més blaus.

Jo restaria eixut, pell i óssos,
xafat pel pes del sol,
confós entre les pedres.

II

Quan resto sol, al capdavall del dia,
transportant paraules per vestir una idea,
quan resto sol i la sang em vessa
de l'íntim desig de transcendir,
esdevinc pirata lladre de silencis
al mig del somni, vençut pel món.
Em confonc amb la nit,
m'abriga la terra que vaig renegar,
i m'adormo,
cansat,
ferit d'impotència.

III

Endevino els mots,
però no encerto a descobrir
quina és la llum que t'il·lumina,
estimada,
quina clara tempesta
enlluerna el teu destí.

Jo sóc de terra endins,
ja ho saps, lluny de la mar,
amic de nits sense resposta,
acostumat al silenci
de totes les estrelles.

Jo sóc de terra endins,
d'un país eixut i encrestat,
on les hores són més lentes
que la por.

IV

Cansat ja d'esperar els teus plenetes

i el teu món

i tu,

m'apartaré de les coses,

buscaré l'antiga companyia

del meu racó fidel.

Em fan nosa les veus

dels profetes embrutits d'aquesta terra.

Encara prefereixo sentir-me poderós

amb una nit de lluna plena

bullint-me a la butxaca,

que acostumar-me a ser una pedra.

V

Arribem a toc de lluna vora el mar.

Em faig onada gegantina.

Tu, platja humida,

perfum de mar, ulls de la nit,

em vens a rebre.

Les nostres pells nues en confonen.

Mar i sorra, rosa i llavi,

no tenim altres límits

que l'horitzó.

I si et veiessis convertida

en mar de lluna,

jo seria peix d'estel del teu bell mar.

I si fossis negra nit de tempesta,

em sabria

llum de llamp per travessar-te.

Però no m'escoltis,

car tu ets rosa i jo mentida.

VI

Conec la drecera de la mort,
el viatge ràpid al somni fred,
el negre clot de l'absència.

Sobrevisc als mots calents que llenço al mar
per motllurar
una resposta de silenci,
capaç per ella sola
de contestar
els meus grans interrogants.

Escric paraules d'alabastre esmicolat.

Busco la nit
per pintar-hi els meus colors
intranscendents.

Retallo el foc, estripo l'aire,
em cremo l'ombra,
inundo tot el cos de cendres
ferides, fredes, fosques,
i em sé perdut en la ignorància
de les coses.

No trobo camins, sols veig un mar immens,
i amb la paraula calenta als dits,
m'hi llenço.

VII

Voldria ser pirata de la nit
per abordar-te a punt de somni,
fondejar la meva nau, volguda meva,
en el mar impenetrable dels teus ulls,
omplir les meves veles del teu vent
i ferir-te amb el pes del meu cos nu.

VIII

Desperto de sobte, quan la tarda és més crua,
desperto de sobte amb un crit de dolor,
silenciós,
un crit de dolor que m'estripa les venes
curulles de sang indecisa.

És un crit ofegat en les meves entranyes,
calentes de sang.

Mentre, la nit se'ns acosta oferint el misteri
de la seva foscor. Endevino la lluna
disposta a ferir-me de nou,
en la meva recerca constant de misteris nocturns.

Avancem, lluna i jo, solitaris, heretges, perduts en la nit.

Els nostres destins seguiran compromesos.

IX

A l'ombra del silenci, el teu cos trèmol i humit,

rosa ferida,

clavell vermell,

aroma de dolçor,

esclata en el desig de ser la meva terra,

el fang suau i tou per modelar-te.

Me'l bec molt lentament

i em sento ple de tu,

mentre tu, companya de la nit,

et lliures al llarg i dolç viatge de l'amor.

Es trenca el temps.

Ja no ens calen els minuts per viatjar.

X

No vull viure amb les mans

plenes

de l'absència del teu cos.

Necessito veure't, tocar-te,

sentir-te amb mi

a cada pena, per fer-me fort.

XI

M'agradaria que la llum
fos com la sorra,
per llençar-ne un bon grapat
allà on fes falta.

XII

Deixa'm seguir-te els ulls

amb el meu plor.

Descobrirem

altres muntanyes per recórrer,

lluny d'aquí.

Però si no em moc

del meu forat

(terrible son),

si resto quiet

davant del foc

quan ja soc brasa,

no sabré mai

de l'altre sol

que t'il·lumina,

com tall d'espasa,

per fer-te un lloc en la foscor.

I ara et confesso / a cau d'orella,

que n'estic tip / de tanta lluna.

XIII

Potser arribarà el moment
en que alguna lluna blanca
cremi, al tocar-la,
els meus dits inquiets i interrogants.

Com el meu cos ara,
que ha esdevingut ja
més pregunta que resposta.

Suposo que tant se val,
restaré mut, no diré res.

I si ho voleu,
em faré horitzó en el mar
besant el cel.

Però amb la nit, seré silenci interrogant.

XIV

El full se m'ha buidat
de paraules.

Se m'ha buidat.

Em resta només la nit, esplèndida
en la seva immensitat serena,
per omplir-lo.

Un cop més, em sentiré
pirata de la nit
navegant per la cresta del somni.

Tant l'hi fa.

Aquesta nit seré poeta, però demà...

XV

(I)

Alleujaré el pas, com si tal cosa.
Potser ningú sabrà la nit humida
que m'envolta,
la tèbia sang, el temps vençut.
Temps, sang i nit
esgarrapant-me el somni de la vida
oblit avall, ferida fosca del destí.

(II)

Arrancaré les arrels
una a una
obrint la terra al sol, a l'aire fred,
a la tempesta i al silenci.
De la ferida brollaran antigues veus,
crits al vent, esquerdant
la claror amiga dels meus dies.

(III)

Ploraré un altre cop, com abans
ho havia fet, sentint
la por dels vespres
a la sang, venes enllà,

regant-me el cos.

Seran les gavines finalment

les que em portin l'esperança del matí.

XVI

No hi tornarem allà,
antic racó de nits d'aprenentatge,
bella imatge
que em fuig dels dits com la boira
ara mateix,
que neix
per viure amb mi,
companya de totes les guerres,
enemiga de les terres
tenyides de negre pels somnis perduts.

Alliberat de somnis ja,
tornaré potser a pensar en el temps passat.

I al capdavant,
seguiré col·leccionant més preguntes que respostes.

XVII

He tingut el vent com a resposta
a les preguntes que em feia cada dia,
a voltes tramuntana,
i algun cop, potser, calma serena.

No era l'aire del vent el que em portava
a les coves més profundes dels planetes,
era en Neruda, Pablo, amic de nits,
d'aigües negres i de pedres,
amic de somnis i d'esperes.

Han passat molts anys
i encara
vaig comptant les llunes
a cada cop de vent.

Però m'enganyo, Pablo, amic.
He begut les teves aigües negres,
les teves pedres i planetes.
No em falta res, quan tinc només
la fosca nit de mitja lluna
i el record,
per compartir amb els teus poemes.

XVIII

He caminat
pels camins desafiants
d'aquesta terra altiva.
Volia anar-hi amb tu,
volia provar amb tu
les roses blaves,
volia veure't disfressada
d'olor blava i de silenci,
princesa de les hores,
reina dels ulls, cascada de mirades
cristal·lines,
principi i fi de la paraula...
Mentre, jo seguia erm.

XIX

Trenca l'ona, fes-te vent al mig del mar,
que jo esdevinc lenta barca de corall.

XX

Voldria fer-te petita
per dur-te amagada entre les mans,
sentir als meus llavis la teva pell calenta,
robar la nit al món
per fer-la només nostra
i recórrer junts vint-mil estrelles.

XXI

Et suposo pedra de riu
plena de racons
i forats
per observar-te l'ànima,
mentre jo, perdut en el laberint
inquiet del teu món,
busco les raons que m'han de vèncer
quan sóc ja un vençut sense raons.

XXII

Clavar el llapis al paper
per fer un poema trist, sense cap lletra,
solitari i eixut.

Usar-lo a totes hores,
a cada instant i arreu del món.

Fer-lo aspre com un desig vençut,
o creixent, com l'ombra,
en la lenta agonia de totes les tardes.

Esgarrapar-lo amb l'esguard ferotge
i potser, cansat de veure'l,
acostar-me'l al pit
perquè rebi el mateix foc
que m'està cremant a mi.

XXIII

Caminen els núvols
pels camins del cel
buscant fosc, fugint
de la lluna que els banya en plata,
dibuix de somnis
i records
que prenen vida lentament,
i lentament s'esmunyen
nit enllà, cel endins.

XXIV

Fer cadenes del vent,
lligar-me al cel
per fugir de les pedres
immòbils del paisatge,
sentir-me transportat,
poder veure el món petit i lluny,
ignorar els colors,
ser transparent i eteri,
breu com un sospir,
lleuger com un desig.
Travessar la nit
fondejant
cap a la lluna,
caure-hi vençut i nu,
vestir el meu cos
d'aquelles cendres verges, fredes,
dramàticament soles com jo ara,
donar-li's
la meva sang calenta,
estripar els somnis
perquè no hi quedin mentides,
i lentament
allunyar-me de mi.

XXV

Sóc presoner d'un cos de fang
i ferro fred.
Àvid guerrer, cerco respostes
per combatre a diari
tots els mots,
o vence'ls a la nit,
quan la foscor em roba els somnis
i em deixa sol,
dramàticament sol per pensar,
o fer, o escriure,
o dir les coses que voldria,
aquelles coses que em cremen
les entranyes
per apoderar-se de mi
i poder cridar
que sóc només una conquesta.
Però no vull,
com tampoc vull una altre nit
de silenci
amb la mort a les mans,
mirant-me,
amb desesperat afany de posseir-me.
Trencaré les cadenes

que em lliguen al paisatge,
aprendré les respostes
per combatre tots els mots,
volaré per sobre els odis,
viuré els colors eterns.

XXVI

La nit em pesa. L'arrossego
amb lentitud, pausadament,
camí del món.

Però no em cansa
caminar cap a la llum.

XXVII

Ets l'amic desconegut
que dóna consells i plora sol,
el que sovint
ensopega en la mateixa pedra
del camí.

No coneixes altre amor
que la mentida,
però no vols fugir perquè tens por,
et consum l'esglaiadora por
de quedar més sol encara,
eternament ignorat i únic,
finalment vençut,
com ara.

XXVIII

He caminat
pels camins desafiants
d'aquesta terra altiva.
Volia anar-hi amb tu,
volia provar amb tu
les roses blaves,
volia veure't disfressada
d'olor blava i de silenci,
princesa de les hores,
reina dels ulls, cascada de mirades
cristal·lines, principi i fi de la paraula...
Mentre, jo seguia erm.

XXIX

Lamentablement no em conec encara,
la meua veu em resulta estranya,
o enemiga o rànica,
o tova.

La veig penjada d'un somni
lluitant entre dos futurs.

Com els poemes,
els meus rovellats poemes
que descobreixo novament
a cada instant, i dubto sempre
si els he escrit o encara no,
quan esdevenen
interrogant ferotge de nits tristes,
i abraço l'aire dens
que es va fent matèria
lentament,
aferrant-se al meu cos nu,
cada cop més quiet i garrotat,
lligat al fang, a ran de terra.
Un cos que és ja una pedra
i serà afegida, inútilment,
al paisatge.

XXX

Arrossegava els óssos sense esma
per les lloses suades del carrer.
Fregava l'esguard per les pedres
tot sabent que les feria,
i em cremaven els peus
com crema el foc d'un amor
intensament viscut a cada instant.
Envejava els meus somnis
i em preguntava si era lícit
omplir-me les butxaques de records.

Però vaig pensar, que al capdavall,
no calia esbrinar tantes coses
en un dia,
per acabar sol com sempre,
perdut entre els llençols.

XXXI

L'aire s'havia trencat en cent-mil vidres
que trepitjava al caminar.

Em sabia al límit de les raons
i em trobava,

com un crit d'impotència, sol.

Em creia en un camí de pedres
que embrutava amb la sang densa
dels meus peus.

Volia posar-me la disfressa de poeta

i mirar la lluna cada nit,

sempre,

plorant tot sol,

com sempre.

XXXII

Si pogués conèixer els colors
de cada cosa,
si el silenci em fos amic
i sabés el nom de les estrelles,
els hi escriuria versos
de paraules transparents,
com tres pètals amb perfum de primavera.
Cada nou silenci fóra un mot,
la nostra nit d'amor, una distància,
els teus besos, dolç verí.

XXXIII

Ahir es va morir un rellotge

-era de nit, plovia lluna-,

el varem ofegar

entre les aigües tèrboles del port.

Però tanmateix

el món no es parará per aquest crim,

ni el temps portará dol.

XXXIV

Busco la llum

quan la llum ets tu.

Em faig amic de les estrelles

si tu també ho ets.

T'abrigo amb la mirada

i et sento més a prop.

Camino pels teus dies

respirant-te tot l'alé.

Et lliuro el meu amor

perquè vull que tu me'l guardis.

T'escric un poema

llaurant-te'l en el cor.

Cada nit em moro

per donar-te a tu més vida.

...i quan acabi de dir les meves mentides

em ficaré al llit, tot sol,

-però si ploro no us ho diré pas-.

XXXV

Prosa o vers,
o potser cendra,
esdevé oda immortal,
presència indefinida d'ulls antàrtics
gelosament oberts a cap destí.

El món és la presa que busques.
Tens ànima de pirata i de guerrer,
som enemic i amic, despullo l'eina.

Estarà molt afilat el dur acer
-sempre són els mots les meves eines-,
prepararan l'atac,
apuntaran al cor,
recitaré tot sol fràgils rostolls de llum
i paraules trencades. Finalment
tornaré a escriure amb les mans fredes
cendres o versos,
o potser proses.

XXXVI

Em sé amic de les distàncies
dels planetes.

Jo, única veu
amagada en el silenci de la nit,
cridant fins esberlar la por
de les meves entranyes,
calentes de solitud i perilloses
com l'esguard.

Seràs sempre
el sembrador de somnis a la cendra,
l'amant fidel
de paisatges desolats i grisos,
com els dies, que fan cua al calendari
per perdre's en el record.

XXXVII

Lletres de plom a la sorra de la platja
enfonsant-se lentament
en una nit cosida d'estrelles
-llum de llet de lluna-
retenen el meu cos indefens
enganxat al terra,
com una lletra més sobre la sorra,
rebent la claror de la nit,
fent-me jo estel, o lluna
o sol imaginari,
centre artificial de l'univers,
viatger trist de les distàncies de la nit.
Així espero l'arribada
d'una veu amiga a cau d'orella
per poder-li fer un poema sense fi,
dibuixar-li les paraules inventades
o recitar-li, lentament,
tots els colors.

XXXVIII

Vull cremar la nostra vida.

Junts

prendre el món,

abraçar-lo desesperadament

a totes hores,

barrejar-nos en el fang,

tenyir-nos

de vida, d'amor, de sang,

i morir abraçats totes les nits.

XXXIX

Amics poetes, dibuixants,
escolteu el meu lament!
Sóc un crit al fons del mar,
lenta llum a l'horitzó.
He perdut aquella força
per lluitar contra les coses
i em fereixen, cada dia,
lletra a lletra, els vostres versos.

XL

És tan fràgil la nit quan s'està sol,
tan disposta a trencar-se a cada instant,
que em sento responsable del silenci
robat amb lentitud a trenc de plor.

XLI

Em creia ja al cim de les onades,
punt més alt del meu pelegrinatge.

Encara camino.

XLII

Estripo temps
en la lenta solitud poruga
que omple les meves nits.

I torno a ser
l'antic amic de tristes veus,
amant silenciós de la lluna.

El meu voltant
és un llac de llum inquieta
que es reflexa al pensament.

Seré aigua dolça
d'aquest llac, gota infinita,
per explicar-te el món on moro.

XLIII

Algun dia estriparé tots els papers
que ara guardo, gelós,
per racons polsegosos
i calaixos oblidats d'algun lloc fosc.

Ja no em serveixen.

Tot allò que he escrit fins ara
esdevé una gran mentida
cada dia.

Jo mateix soc un farsant.

XLIV

Mostra'm l'espasa d'alga rosa dels teus llavis,
neteja les paraules de tota estrella fosca.

Un somriure dels teus ulls em fa infinit.
Immers en el teu pit, segueixo l'ombra
motllurada per sospirs d'immensitat o de distàncies.

Igual que tu, jo busco el món.

Visc en els teus ulls, navego el teu somriure,
no vull ser mariner sense nau ni port segur.

Haig d'escalar moltes hores per fer el cim,
aprendre cent idiomes, posar-me mil disfresses,
captar tots els matisos d'un mateix perfum,
sentir el teu vent i el meu recórrer junts camins de cendra.

Van sorgint volcans de foc, terribles nits de fum,
onades clares i vespres tous, fatigats i eterns,
però el meu llapis tossut no inventa mots.
Caldrà estripar el passat per tornar a néixer
i escriure noves veus dibuixant lletres.

XLV

Deixa que els altres diguin

el teu nom

i ja et coneixeràs.

No caldrà que et barallis més

amb el somni de la nit,

per despertar al nou dia

amb les mateixes preguntes als llavis,

o defensant raons de sorra

com sempre has fet.

Escolta els ignorants, ells són els savis.

Crema paraules amigues i recull les cendres,

tant se val que siguin fredes,

et pertanyen,

inunda-te'n el pensament

i parla cendra,

seran els teus vells mots

verges ara de mentides.

XLVI

Voldria prendre un tros de nit,
una mirada,
mitja lluna o quatre lletres,
per sentir-me poderós amb tu
i fugir del món amb les veus juntes.

XLVII

M'agrada pensar en tu
amb els ulls tancats i sol,
quan de nit m'envolta el teu perfum suau
de misteri i enyorança, i et faig mussitar
dolçament a cau d'orella
-potser traint-te-,
les paraules que desitjo.

XLVIII

Em dones la mà, em fas un bes

o em regales

la

mirada

lentament

mentre jo, foll d'alegria,

esdevinc naufrag d'amor

en els teus ulls marins

i perdo el nord,

no veig més sol

que el que tu veus,

m'agafo al vent

que t'acaricia

per deixar un bes

en els teus llavis.

Potser amb sabor de llunyanies.

XLIX

Les paraules que ara et dic
el vent no les belluga
del teu rostre, ingràvides,
besant-te el ulls
o amanyagant-te els llavis
lentament,
esperant un lleu sospir
per dibuixar-te els mots
a les entranyes.

Voldria que respiressis
el que et dic, que et sabessis
inundada de paraules,
-cascada de fogueres.-

Jo ja tinc

la llengua morta

de tant foc.

L

Les branques lluiten
per un tros d'aire
robat al cel,
sense saber
que aquesta nit,
amada meva,
aquesta nit
ens mentirem
discretament
amb un somrís.

LI

S'alçaven els meus somnis violents
esquerdant l'aire trèmol que em tenia
completament cobert de realitats
i absències ignorades.

Despertava després amb la indiferència
del que no te a les mans altre cosa
que el llast feixuc
d'un aire immòbil, estrany i feridor.

Potser distret,
recitava mentalment tristes estrofes
fins que el meu cos, cansat i vell,
es fonia sobre les pedres
untant-les de records.

LII

Neixes en mi cada nit
a l'hora difícil del coixí
i el llençol fred,
i el cel tancat. Cada nit
em descobreixes els colors
que ja oblidava,
el sol que ens ofega de llum
i les gavines,
que esbandeixen clams de vida.
La teva soledat és la meva solitud.
Contràriament, els teus neguits
em donen força per seguir
el llarg camí que trepitjava.
Cada nit
neixes de nou
al meu costat.

LIII

L'etern per què sense resposta,

el clot callat i l'arbre nu,

la imatge fosca,

l'esquerp mirall de dama honesta

que just engresca

uns ulls cremats per vida tosca.

Mirall de llum: nova finestra

amb cos de mar per un blau rostre

sense horitzó, mirada fresca.

LIV

Provocadors núvols negres
portadors d'aigua i tempesta.

El sol s'esmuny
per una última escletxa, finíssima,
que equivocadament
ens contempla des del cel.

Ventres de foc escalfant la terra
a punt de vomitar pànic
damunt la ciutat, plena de gent,
però tant buida, tan freda...

Pluja de dies passats, pedres de plom,
guerra, guerra, guerra.

Amb desesper, busco l'impossible refugi
al mig del fang, al mig del foc.

La terra que s'esberla,
tu allà i jo aquí. Nit de llamps.

L'incontrolable força de les aigües
arrossegant muntanyes fins l'horitzó.

Els colors perduts. Tot és gris o negre.

I finalment, l'esclat.

LV

Avui he vist la paleta de l'artista
i els seus colors, que hi dormen,
esperant el paisatge
o potser el nu que hauran d'omplir.
Roda de llum i de nit,
hora d'amor que embolica
cada somni, sorgit
de la paleta adormida de l'artista.

LVI

La passió vençuda.

Et veig al damunt d'una pilar

de quimeres de colors,

subtil imatge que es fon en el vent

per perdre's dins la nit espessa del somni.

Vull despertar després

i sentir la calor dels teus braços

que m'abracen, però tinc por.

Potser llavors oblidaré

que hi ha un amic

que escolta sempre les paraules que li llenço,

i amagaré

el paper que m'acompanya.

Però quan torni a ser

solitari caminant entre les pedres,

destruiré l'amagatall

per escampar sobre el paper

els meus mots de sang.

LVII

No vull un cel amb colors de solitud,
ni que vegin les gavines
el meu rostre eixelebrat.

Si cal, m'amagaré en el món.

Sense amics,

la vida se'm farà molt més difícil.

Contemplo la tardor permanent

de l'esperit –fulles de coure-,

que se m'escapa ran del vent,

camí del mar.

Torna la nit i el seu misteri

ofegant un crit d'esglai.

Després, tan sols silenci...

LVIII

Feriré el terra i el record
de llavor espessa
ara mateix. Cal que arrepleguin
les pluges, l'aire fred
i la primera escarxa de l'hivern.
Naixeran malvades plantes
per cercar un sol impossible,
país de cendra i pols, paisatge gris,
amarga realitat que trenca el terra
sota els peus, i fa visible
la llum inquieta d'una teia
que va cremant sense cap pressa.

LIX

Vençuda la foscor,
recuperen les coses
els colors que abans tenien
i assoleixen
la llum que els hi ha plogut.
Pedra a pedra, avanço
per la vida en un món de cristall,
ara regat
pels colors
del sol que va naixent.

LX

Lentes hores eren llast en el meu cor
ferit ja per velles nafres
d'altres temps. Ets la resposta
al fosc mirall que ja oblidava.
Parpelles de plom
tanquen els ulls a antic camins,
mostrant-me un núvol
d'il·lusions sota el cel gris.
Els camps seran d'espines
pel desig desesperat de nova vida
que es ferirà inútilment, tenyint
de sang l'oratge del record.
Però llavors ja seré lluny.

LXI

Avui viatjaria al fi del món si tu hi anaves,
naixeria novament per ser més fort a cada son,
et prendria els orígens de la imatge i del silenci.
Rastre o llum, dibuixaria amb la mirada aquell camí.

Arribo cada nit al teu record, i esdevinc ombra de lluna.

Fes-te finalment estrella blanca, infinita o missatgera,
rebent les meves veus de gavina il·limitada.

Artista del meu somni, et sento la mirada
gelosament inquieta cap el món. Tens ulls de llegenda,
ànima de rosa o llum, i jo t'espero.

LXII

Aquella tarda pesava damunt meu

com sacs de sorra.

Em sabia culpable,

fermat per una corda

al llot que m'embrutia.

Lliures, veia volar les gavines

sota el cel,

mentre les seves ales d'enyorança

trencaven el vent amb dibuixos

d'harmonia.

Cap el tard, vaig comprendre

que aquella tarda havia estat

tant sols,

un nou revolt del meu camí.

LXIII

La lleugera elegància del vol
de la gavina d'aquell teu mar
que tant enyores, duu el meu pensament
cap a horitzons perduts
per blancs camins de pols i de records.
Però ensopego i caic
subtilment traït per un record,
i beso el terra polsegós
que un dia
acollirà els meus secrets, calladament.

LXIV

Amb llaüt sumís

cercaré la mar del retorn a terra eixuta.

Voldria no partir més, quedar-me al moll

tot sol, a punt de nit.

Sense llaüt ni records, faria camí

per un nou ramal de vida

seguint la llum de les estrelles.

LXV

(I)

Es trenquen roques en el record
i cauen de punta tots els dies.
La cascada dels teus cabells
m'ha mullat el rostre,
i en el silenci trist d'aquesta tarda,
hem plorat.

(II)

Ens teníem, tu i jo,
ens miràvem les mans,
els ulls, el somni,
com si haguéssim de separar-nos
per un viatge inútil
vers l'infinit, i fos aquest l'últim adéu.

(III)

En un moment intens, quan
la paraula es confonia
amb el plor, t'has acostat
amb els llavis humits de llàgrimes,
i ens hem besat.

LXVI

M'ajauré vora teu, allà a l'ombra,
esperarem amb paciència l'arribada de la nit,
la xafogosa nit d'estiu que fa suar.
Callarem per no esquarterar l'ambient que ens volta.
Llavors ens cridarà el silenci, insolent,
i despertarem abraçats
del somni d'una xafogosa nit d'estiu.

LXVII

Quan el teu cos suau
surti del mar i vingui a mi,
vestit només
per finíssima pel·lícula
d'aigua de mar de nit d'agost,
i m'abrigui de la freda
claror de la lluna;
quan la teva pell, de raça bruna,
nascuda en un país
de sol diari,
encengui el meu desig
al primer frec;
quan els teus llavis,
color d'amor nocturn
besin els meus
i tasti el dolç regust de sal i sol,
oblidarem per sempre
el camí de tornada al món mesquí
que no volem.

LXVIII

Talment el teu cos esdevindrà
silenci de nit, refugi confortable,
imatge d'infinita llum,
oblit, tristesa, plor dominat,
sentiment fogós,
racó d'amor, roca de mort.

I al capdavall de la vida,
quan el desesperat intent de permanència
alimenta una esperança,
-instant de contrició, hora feixuga-,
recordaré amb nostàlgia
el teu cos petit, silenci de nit,
llavors potser molt lluny de mi.

LXIX

Me'n vaig per mar, en el vaixell de l'oblit
que trenca el fosc mirall de l'aigua,
a la nit,
i deixo a terra l'aventura d'un amor
ple de records
que em diu adéu.

Des d'alta mar, en la foscor,
ja no es veuen amics, ni carrers,
ni el moll,
ni l'amor d'una aventura
que em diu adéu.

LXX

Es trencarà la feble corda
que embolica la carn de la paraula
en la nit del món.

Llavors,

mil roses s'obriran al meu caprici

i deixarà de ser fosca la nit,

i muda la resposta,

i naixeran noves flors

a les vores del camí de lava

que davalla al poble.

Però abans m'hauré adormit.

LXXI

Pujaré l'escala del somni
fins l'esglaó més alt.
Em deixaré ferir pel gregal
damunt la mar, a cavall del vent.
Ell em durà
allà on la ment de l'home
no hi ha arribat encara,
on la terra més salvatge
té delit del sol calent d'hivern.
I descansaré pensatiu
a les roques de la platja
d'aquell somni.

LXXII

S'inflarà l'arrugada pell
del món
des dels volcans al meu desig.
S'encendrà, potser,
el foc immens de la terra.
Irònicament, il·luminarà
les tenebres de la nit
d'un univers en caòtic moviment
cap a la destrucció final.
Serà el far amic
d'un port desconegut.
Però no et capfiquis, que enguany
floriran altre cop tots els rosers.

LXXIII

S'esquerdarà el glaç del somni.

Coneixeré un món clivellat

pel tro silenciós de la por.

Inútilment

buscaré la closca que habitava.

Tot em serà estrany.

M'agafaré al vent

per no caure en l'agonia

del pensar. I el nou amic

arrencarà per a mi

roses florides del somni.

LXXIV

Un agre regust de silenci
s'apodera de mi.
Ja no cauran més dies
en punxa,
ni fulles tremoloses de tardor
gosaran clivellar
l'elèctrica fragilitat del vent.
Destaparé un món nou
sota el maldestre alè.
La meua veu
viurà altre cop
moments infinits d'angoixa.

LXXV

El teu cos de planetes tous
el vaig recórrer mil vegades.

De les muntanyes
a la molsa suau i tendre,
de les mans
als petons carnosos,
desesperadament valents
i únics,
com mai havien existit
en les nostres nits ferotges.